

sinade, men deras instinkt och sedan århundraden nedärvda erfarenhet sade dem, att vårens eller höstens högvatten som vanligt skulle komma med nya friska flöden. Då det nya vattnet uteblev, avdunstade de sista gölarna och fiskar och mollusker bäddades in i bottenlammet, kvävdes och dogo.

Vassen vissnar och endast stubben blir kvar. Skogen lever ännu på sina rötter så länge dessa hämta livets safter ur grundvattnet. Men den är dömd att förtorka och dö ut om den nuvarande vattenfördelningen fortfar. Dess yttersta förposter i söder skola även i framtiden visa hur långt skogen under det senaste pendelslaget hann att utbreda sig. Till Kara-koschun nådde den aldrig. Stränderna kring denna sjö ha alltid varit nakna och öppna vilket bekräftar de meddelanden jag år 1896 erhöll i fiskarbyn Abdal av Prschevalskijs gamle vän, den 80-årige hövdingen Kuntjekan Bek. Denne berättade att hans farfar, Numet Bek, i sin ungdom bott vid en stor sjö, belägen norr om Kara-koschun och att den sistnämnda sjön bildats först på 1720-talet. Prschevalskijs sjö hade sålunda tydligen haft vissa mellanstadier innan den för ett par hundra år slog sig till ro i öknens sydligaste depression.

Den fiskarbefolkning jag 1901 fann i de små av vasshyddor bestående byarna strax ovanför Tarims utlopp i Kara-koschun och som existerade ända till år 1921, flyttade bort då sjön började att torka ut och då flodens vatten sinade. De flesta drogo sig till Tjarkhlik och blevo jordbrukare, andra uppåt floden. Hela landet företer nu ett helt annat ansikte än på Prscheval-